

Sygn. akt V KK 350/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **W. B.**

skazanego z art. 178a§2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

w dniu 22 stycznia 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 lutego 2013r.

- 1. uchyla zaskarżony wyrok zaoczny, a sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W. B. stanął pod zarzutem tego, że:

- w dniu 14 października 2012 r. na drodze publicznej — ul. O. w W., kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym na podstawie badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym typu Alkometr A WAT A 2.0, które

wykazało 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów, orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 sierpnia 2008 r., do sprawy o sygn. akt VIK .../08, na okres 5 lat oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 listopada 2009 r., do sprawy o sygn. akt IIK .../09, na okres 8 lat, a ponadto czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 grudnia 2004 r., sygn. akt VI K .../04, za przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. i 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którą odbył w okresie od 11.08.2006 r. do 17.10.2007 r. oraz od 15.01.2009 r. do 09.05.2009 r.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem zaocznym z dnia 1 lutego 2013 r., Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego W. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czyn i za przestępstwo to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 8 lat.

Powyższy wyrok zaoczny uprawomocnił się nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 132 § 2 k.p.k., art. 479 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegającego na błędnym uznaniu wezwania oskarżonego na termin rozprawy za prawidłowe, skutkującym rozpoznaniem sprawy pod nieobecność oskarżonego i wydaniem wyroku zaocznego w sytuacji, gdy oskarżony W. B. zarówno w dacie doręczenia wezwania na rozprawę, jak i w dacie rozprawy był pozbawiony wolności w innej sprawie, a wezwanie odebrał dorosły domownik, mimo że nieobecność adresata w miejscu zamieszkania nie była chwilowa, co w konsekwencji pozbawiło go prawa do obrony.

Podnosząc powyższe skargą wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację należy uznać za oczywiście zasadną, tak jak tego wymaga art. 535§5 k.p.k.

Jak wynika z akt sprawy W. B. wysłano powiadomienie o terminie rozprawy, które podjęte zostało przez jego domownika – M. B. w dniu 31 grudnia 2012r. (k.42). W tej sytuacji, Sąd Rejonowy w W. na rozprawie w dniu 1 lutego 2013r. uznał, że oskarżony prawidłowo został zawiadomiony o jej terminie i wydał wyrok zaoczny (k. 43 – 46). Jak ustalono jednak później, skazany w dniu rozprawy, bo od dnia 14 grudnia 2012r., przebywał w Zakładzie Karnym w S., gdzie stawiał się do odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem zaocznym z dnia 25 października 2012r. w sprawie II K .../12 (k. 77 i 78).

Słusznie zatem podniesiono w kasacji zarzut naruszenia art. 132 § 2 k.p.k. gdyż skoro oskarżony przebywał w zakładzie karnym, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności, jego nieobecność w domu, nie mogła być uznana za chwilową, a zatem domownik nie mógł skutecznie odebrać za niego zawiadomienia o terminie rozprawy. To z kolei doprowadziło do obrazy art. 479 § 1 k.p.k., gdyż wezwanie na rozprawę nie zostało oskarżonemu doręczone w sposób prawidłowy, co nie dawało podstaw do wydania wobec niego wyroku zaocznego i doprowadziło do istotnego ograniczenia jego prawa do obrony - art. 6 k.p.k.

Opisane uchybienie, choć nastąpiło bez winy Sądu rozpoznającego sprawę, miało zatem oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Konsekwencją uwzględnienia podniesionego zarzutu było uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien przede wszystkim zadbać o prawidłowe zawiadomienie oskarżonego o terminach prowadzonych w niniejszej sprawie czynności.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.